

Arrest

nr. 241 002 van 15 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P.J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2020 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing en de nietigverklaring van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot binnenkomstweigering en teruggedrijving van 25 juli 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2020.

Gelet op het tussenarrest nr. 240.297 van 31 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 9 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 juli 2020 biedt verzoeker zich aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, nadat hij een vlucht heeft genomen vanuit Banjul (Gambia) met bestemming Brussel. Verzoeker legt een Italiaans reisdocument en verblijfskaart voor waarin staat vermeld dat hij afkomstig is uit Mali en subsidiaire bescherming in Italië heeft, alsook een Gambiaans rijbewijs waarin melding wordt gemaakt van een Gambiaanse nationaliteit.

1.2. Op dezelfde dag neemt de verwerende partij een beslissing tot binnenkomstweigering en teruggrijping (bijlage 11), waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. Dit is de bestreden beslissing die luidt volgt:

“Op 25/07/2020 om 07:28 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven ZAVENTEM, werd door ondergetekende [I.P.]

de heer/mevrouw:

achternaam x voornaam x

geboren op 29/03/1990 te geslacht (m/v) man

*die de volgende nationaliteit heeft GAMBIA wonende te houder van het document **Rijbewijs van GAMBIA** nummer 35050099*

afgegeven te

op

houder van visum nr van het type afgegeven door

geldig van tot voor een duur van dagen, met het oog op:

afkomstig uit Banjul met SN216 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht) , op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²

*Reden van de beslissing: **HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN. BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT. Dossiernummer: HV. 55 .RB. 002385 / 2020***

X (B) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²

*Reden van de beslissing: **Document: Reisdocument van Italië n° MD0050570, Vervalsing: Frauduleus bekomen***

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²

*Reden van de beslissing: **HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN. BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT. Dossiernummer: HV. 55 .RB. 002385 / 2020***

X (D) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)²

*Reden van de beslissing: **Document: Verblijfskaart van Italië n° I07201731, Vervalsing: Frauduleus bekomen***

1.3. Verzoeker dient op 29 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.4. Op 27 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij voormeld beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard daar verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Italië. Verzoeker dient hiertegen geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.5. Op 14 september 2020 wordt verzoeker in kennis gesteld van het gegeven dat er op 16 september 2020 een terugnrijving is voorzien met Bestemming Banjul (Gambia).

2. Rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 27 augustus 2020 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

De verwerende partij verschijnt eveneens niet op de terechtzittingen van 31 augustus 2020 en 15 september 2020.

De Raad verwijst naar artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) waarin wordt gesteld: *“Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.”*

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Tevens werd verzoeker op 14 september 2020 verzoeker in kennis gesteld van het gegeven dat er op 16 september 2020 een terugnrijving is voorzien met bestemming Banjul (Gambia). Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

3.3.2. Verzoeker voert in een middel onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Hij wijst erop dat hij subsidiaire bescherming geniet in Italië en betoogt in wezen dat de bestreden beslissing, een beslissing tot terugnrijving naar Banjul (Gambia), het non-refoulement beginsel schendt.

3.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Met betrekking tot de omstandigheden die eigen zijn aan de verzoeker, stelt de Raad op basis van het rechtsplegingsdossier het volgende vast.

Verzoeker kwam in april 2013 aan in Italië, verklaarde Malinees staatsburger te zijn en vroeg internationale bescherming. In 2014 werd verzoeker door Italiaanse overheden de subsidiaire bescherming toegekend.

Verzoeker reist in augustus 2020 volgens zijn verklaringen naar Gambia om zijn broer te bezoeken. Hij keert terug naar Italië via Brussel waar hij bij transit op de luchthaven wordt tegengehouden door de grensinspectie. Verzoeker legt een Italiaans reisdocument en verblijfskaart voor waarin staat vermeld dat hij afkomstig is uit Mali en subsidiaire bescherming in Italië geniet, alsook een Gambiaans rijbewijs waarin melding wordt gemaakt van een Gambiaanse nationaliteit.

In het administratief dossier bevindt zich een verslag van de grensinspectie *“valse documenten”* waarin het volgende kan worden gelezen: *“Vastgestelde onregelmatigheden: Betrokkene is aankomend passagier vanuit Banjul (Gambia). Betrokkene spreekt Engels en verstaat geen Frans. Betrokkene is in het bezit van een authentiek rijbewijs van Gambia. De fysionomie van de foto en de vingerafdruk op dit rijbewijs stemmen overeen met die van betrokkene. Deze elementen wijzen erop dat de betrokkene de Italiaanse documenten op valse verklaring (frauduleus) heeft bekomen.”*

De stelling van de grensinspectie dat de Italiaanse reis- en verblijfsdocumenten frauduleus werden bekomen omdat hij een authentiek Gambiaans rijbewijs voorlegt, heeft niet tot gevolg dat deze subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken of opgeheven, noch heeft het zulke automatische implicatie. De grenspolitie is overigens ter zake niet bevoegd, daar het enkel de Italiaanse overheden toekomt om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken of op te heffen. Uit de gegevens die voorliggen blijkt geenszins dat deze subsidiaire bescherming door de Italiaanse overheden werd ingetrokken of opgeheven.

Uit de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 27 augustus 2020 blijkt bovendien dat de commissaris-generaal op de hoogte was van het gegeven dat verzoeker werd tegengehouden door de grensinspectie en dat er vragen werden gesteld bij de authenticiteit van zijn Italiaanse reis- en verblijfsdocumenten omwille van een Gambiaans rijbewijs. Niettemin stelt de commissaris-generaal in deze beslissing uitdrukkelijk dat *“de geldigheid van [verzoekers] status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld”*. Hij vestigt verder de aandacht van de Minister *“op het feit dat [verzoeker] internationale bescherming werd verleend door Italië en dat [verzoeker] om die reden niet mag worden teruggezonden naar [zijn] land van herkomst, in casu Mali”*.

Het staat dan ook vast dat verzoeker heden de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Italië en dat hij, aldus de Italiaanse en Belgische overheden, bij een (indirecte) verwijdering naar zijn land van herkomst - Mali – een reëel risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de draagwijdte van de bescherming tegen refoulement niet enkel beperkt is tot het land van herkomst van de betrokken persoon, maar dat deze bescherming bij uitbreiding geldt voor elk grondgebied waar het leven of de vrijheid van de betrokken persoon zou worden bedreigd. Het verbod op refoulement omvat derhalve niet enkel de rechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst ('directe refoulement') maar ook de onrechtstreekse verwijdering ('indirecte refoulement'). Het verbiedt verwijdering naar een derde staat (zgn. 'tussenstaat') indien er een risico bestaat dat de betrokken persoon van daaruit wordt verwijderd naar een gebied waar zijn leven of fysieke integriteit wordt bedreigd (E. LAUTERPACHT en D. BETHLEHEM, *“The Scope and Content of the Principle of Non-Refoulement: Opinion”*, in E. FELLER, V. TÜRK en F. NICHOLSON, *Refugee Protection in International Law*, Cambridge, Cambridge University Press, 2003, 121-122; K. WOUTERS, *International legal standards for the protection from refoulement*, 2009, Intersentia, 250; G.S. GOODWIN-GILL en J. MCADAM, *The refugee in international law*, Oxford University Press, 2007, 134).

Ook in zijn rechtspraak heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigd dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een verbod houdt op zowel directe als indirecte refoulement, daar de verwijdering of teruggrijving naar een tussenland slechts een schakel kan zijn in een keten van gebeurtenissen die kan leiden tot rechtstreekse refoulement. Het is aan de verdragsluitende staat om zich er van te verzekeren dat de vreemdeling, als gevolg van een verwijderingsbeslissing, in het tussenland niet wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, alsook zich er van te verzekeren dat het tussenland voldoende waarborgen biedt die voorkomen dat de vreemdeling wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling van de mogelijke risico's (EHRM 22 september 2009, nr. 30471/08, Abdolkhani en Karimnia v. Turkije, par. 88; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa e.a. v. Italië, par. 147).

Dat verzoeker op 16 september 2020 zal worden teruggedreven naar Banjul in Gambia, neemt niet weg dat de verzoeker door de Italiaanse overheden de subsidiaire bescherming werd toegekend, dat geenszins blijkt dat deze beschermingsstatus tot op heden werd opgeheven of ingetrokken, dat deze beschermingsstatus door de Belgische asieldiensten niet in vraag wordt gesteld doch zelfs wordt gesteld dat verzoeker niet mag worden teruggezonden naar zijn land van herkomst, Mali.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat het Gambiaanse rijbewijs vals is en dat hij daar geen verblijfsrecht heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat de authenticiteit van het Gambiaans rijbewijs niet werd betwijfeld, doch dit neemt niet weg dat een authentiek document evengoed op basis van valse verklaringen kan zijn bekomen. Het staat aldus niet vast dat verzoeker thans over documenten zou beschikken die hem zouden toelaten het grondgebied van Gambia te betreden of er te verblijven. Verzoekers Italiaanse reis- en verblijfsdocumenten werden verder door de grensinspectie in beslag genomen.

Gelet op al deze elementen, kan niet worden uitgesloten dat de thans bestreden beslissing indirect een refoulement naar Mali met zich mee zou brengen.

De Raad meent dan ook dat de verwerende partij in deze omstandigheden de teruggrijving van de verzoeker niet kan overwegen zonder zich er in de eerste plaats van te verzekeren dat het land waarheen hij wordt verwijderd, met name Gambia, zelf het beginsel van non-refoulement naleeft in rechte en in feite.

Gelet op het geheel van de overwegingen die voorafgaan, en specifiek in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker, is de Raad *prima facie* van oordeel dat verzoeker in de huidige stand van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM lijkt te hebben.

3.3.4. Het eerste middel is ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.4.2. De Raad verwijst naar de bespreking van het middel en kan daarnaast slechts aangeven dat het ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inzielt dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, nu niet kan worden uitgesloten dat de thans bestreden beslissing indirect een refoulement naar Mali met zich mee kan brengen terwijl verzoeker nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus in Italië geniet, waardoor *prima facie* een schending van artikel 3 van het EVRM is aangetoond.

3.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijving.

De Raad herinnert eraan dat de verwerende partij niet aanwezig was op de terechtzittingen van 31 augustus 2020 en 15 september 2020 en bijgevolg wordt geacht met de onderhavige vordering in te stemmen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping van 25 juli 2020 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M. MAES